

ก็ต้องมีวันนั้น

>>> เราต่างพบกันชั่วคราวเพื่อจากกันตลอดกาลเท่านั้นเอง <<<

วันเวลาเดินหน้าไปไม่เคยหยุดรอและเหลียวหลัง งานสี่สัปดาห์หรืหรรษาหดหาย มีเพียงงานขาวดำที่เพิ่มขึ้นทุกวัน อายุมากขึ้น เวลาชีวิตน้อยลง หลายสิ่งเข้ามา หลายสิ่งหายไป บางอย่างคงอยู่จริง บางอย่างเหลือแค่ความทรงจำ บางอย่างกำลังจะเข้ามา บางอย่างกำลังจะหายไป แต่ไม่ว่าอย่างไร ทำยที่สุดแล้ว เวลายังคงทำหน้าที่ของมัน เราทำได้แค่เดินผ่านมันไป ใช้ชีวิตให้ดีและมีความสุขที่สุดในทุก ๆ วันก็พอ ...

หากว่าวันสุดท้ายจะมาเยี่ยมเยือนเรา วันพรุ่งนี้ก็จะไม่มีอีกต่อไปแล้ว วันนี้เราลองมองไปที่คนรอบตัว คนที่เรารัก คนที่รักเรา ใช่หรือไม่ เขาจะอยู่กับเราเพียงชั่วคราวเท่านั้น

แต่ในวันที่ยังมีกันและกัน เรามักหลงลืมความจริงข้อนี้ไปหมดสิ้น คิดเข้าข้างตัวเองเสมอว่า วันพรุ่งนี้ยังเป็นของเราเสมอ แต่เมื่อวันนั้นมาถึง เมื่อวันพรุ่งนี้ไม่มีอีกแล้ว

เราจะไม่มีวันได้ยื่นเสียง ไม่มีวันได้สัมผัส ไม่มีวันได้แก้ตัว กล่าวคำขอโทษใด ๆ ถึงตอนนั้น เราจะรู้ได้เอง คำว่า “เวลาหมดแล้ว” มีอยู่จริง เงินทอง อำนาจ ที่มีก็ไม่อาจจะซื้อหรือสั่งให้มีเวลาเพิ่มขึ้นได้เลย

จงรักกันให้มาก ดูแลกันให้ดี ให้อภัย รักษาหัวใจ ไม่ถือโทษโกรธเคือง เพราะทำยที่สุดแล้ว ทุกสิ่งที่เราได้กระทำต่อกันไว้จะกลายเป็นความทรงจำในใจ เป็นบาดแผล เป็นก้อนหิน เป็นดอกไม้

เวลาไม่ได้มีมากเท่าที่เราคิด เชื่อเถอะว่าชีวิตไม่ได้ยั้งยืนยาวนานขนาดนั้น และความ

จริงในความจริง “เราต่างพบกันชั่วคราว เพื่อจากกันบนโลกนี้ แต่เราจะอยู่ด้วยกันในบ้านพระบิดาตลอดนิรันดร์” เราต่างมีชีวิตวันนี้ เพื่อจะมีวันนั้น...

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>